

паднѣли трупове. Огнѣтъ убийствено дѣйствувалъ и на турцитѣ, но опоени отъ кръвъ и распалени отъ фанатизмъ, па и табуритѣ имъ все приидвали и приидвали. Нѣколко урви и долища били напълнени съ тѣхни трупове, между дърветата лежели купове тѣхни убити, но сигналитѣ имъ не прѣставали да викатъ нови, прѣсни подкрѣпления; и за тѣхъ идвали нови подкрѣпления. Сѣкашъ, участъта на Шипка била рѣшена.

Нашитѣ все намалявали и намалявали; защитници-тѣ на Шипка били принудени да прѣминаватъ отъ едно мѣсто на друго за да запазытъ мѣстата си, а за тѣхъ — подкрѣпление не идвало. За да умаломощѣтъ колко-годѣ прѣвъсходнитѣ сили на неприятеля, войниците отъ Българскитѣ дружини трѣбвало да се хвърлятъ отдѣлно въ безбройната тѣпна на враговетѣ, и, като хванѣтъ цѣвѣта на пушката, да работѣтъ съ дипчика (дрѣжката). Въ таквазъ борба се изминѣли нѣколко минути.

Кѣмъ два часа подиръ пладне униинето съвършено овладѣло душата на Шипченскитѣ юнаци — началници и солдати. Помощъ все не се задавала отъ никѣдѣ. Още малко и на тѣзи позиции, облѣни съ кръвъ, трѣбвало скоро да легнатъ и тѣ, и въ тѣхъ да стѣпи тържествующий неприятель. . . Рѣшили се да почакатъ още нѣколко минути, макаръ това чаканье да било за тѣхъ безъ надежда. . .

— Насъ ни оставихъ, забравихъ. . . Види се свѣршила се е руската сила, надви врага, говорили си съ строшено сърдце войниците.

Но при все това, да отетѣпва не помислялъ ни единъ. «Вече всичко, което било възможно за героизма и самоотвержението било направено; да се остава още все тукъ — значело да се рѣшатъ на велико историческо самоубийство,» говори корреспондентинѣтъ на Новое Время, очевидецъ на Шипченската защита. Орловцитѣ плакали, когато виждали възможността, че тѣзи позиции останѣли